

Meer dan vijfhonderd jaar lang waren ze een graag geziene attractie op markten en kermissen, waar ze de toehoorders wisten te boeien met wrede, triestige en spectaculaire nieuwsfeiten-op-muziek of met plezierige niemandallegjes (“kluchtlieiders” zoals ze die zelf noemden). Zij verkochten liedblaadjes, meestal op goedkoop en fragiel papier, waarop de teksten min of meer leesbaar stonden weergegeven. Zo kon het nieuwsgierige publiek dapper meezingen en wist de zanger of zangeres zich een inkomen te verwerven.

In het begin van de 20e eeuw werden zulke blaadjes ook op familiefesten of 's avonds bij de burens en bij de petroleumlamp bovengehaald en dikwijls zorgvuldig met pen en inkt overgeschreven in een “cahier”, een schriftje met stijve kaft.

Johan Morris